

การพัฒนาเสื้อผ้าสตรีไร้ตะเข็บด้วยเทคนิคการทำแบบตัด

Development of A Seamless Female Clothing with Pattern Cutting Techniques

ณัฐธิดา เรืองธนพิบูลย์¹ และนวลแข ปาลิวนิช²

Natthatida Roengthanapiboon¹ and Nualkhae Palivanich²

¹ นักศึกษามหาบัณฑิต สาขาการทอผ้า คณะเทคโนโลยีการทอผ้า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

E-mail: sasithorn.daraka@gmail.com

² รองศาสตราจารย์ อาจารย์ประจำหลักสูตร สาขาการทอผ้า คณะเทคโนโลยีการทอผ้า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อออกแบบและพัฒนาชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บ โดยใช้เทคนิคการทำแบบตัด และ 2) ศึกษาความพึงพอใจต่อชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง คือ สตรีวัยทำงานของบริษัทเอกชนในเขต สีลม บางกะปิ และปทุมวัน กรุงเทพมหานคร จำนวน 385 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม และแบบชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บต้นแบบ ประกอบด้วย เสื้อคลุม เสื้อตัว ชุดติดกัน กระโปรง และกางเกง ออกแบบโดยใช้ผ้า 3 ชนิด ได้แก่ ผ้าน้ำหนักเบา ผ้าน้ำหนักปานกลาง และผ้าน้ำหนักมาก จำนวนแบบร่างละ 3 แบบ รวมทั้งสิ้น 15 แบบ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ ผลการวิจัย พบว่า ผู้บริโภคจำนวนทั้งหมด 385 คน ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 26-30 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรี รายได้ต่อเดือนประมาณ 15,001-25,000 บาท ส่วนใหญ่ไม่เคยซื้อ ไม่เคยใช้เสื้อผ้า หรือเครื่องแต่งกายไร้ตะเข็บ โดยตัดสินใจเลือกซื้อชุดทำงานเพราะรู้สึกชอบ ซึ่งซื้อชุดทำงานทุกเดือน ส่วนใหญ่ซื้อในราคาตัวละ 501-1,000 บาท ส่วนความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บ จำแนกตามรูปแบบเสื้อคลุม เสื้อตัวใน ชุดติดกัน กระโปรง และกางเกง ผลการวิจัย พบว่า ผู้บริโภคมีความพึงพอใจต่อชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาตามรูปแบบชุดทำงาน ผู้บริโภคมีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมากทุกรูปแบบ โดยอันดับแรกคือ ชุดติดกัน รองลงมา ได้แก่ กางเกง กระโปรง ตัวเสื้อใน และเสื้อคลุม ตามลำดับ

คำสำคัญ : ชุดทำงานสตรี เสื้อผ้าไร้ตะเข็บ เทคนิคการทำแบบตัด

Abstract

The objective of study was 1) to design And develop the female working uniform without seam by using a pattern and 2) to study the customer satification of female working without seam in Bangkok. The subject was 385 working women companys including Silom, Bangkapi, and Pathumwan. The research instrument to collect data was the questionoir and the pattern of female working uniform without seam involving coat, blouse, dress ,skirt ,and pants by using light weight fabric, medium weight fabric, and heavy weight fabric. There were kinds of draft pattern. Total was 15 patterns.The researcher

analyzed data by using frequency, percentage, and standard deviation via statistical computer program. The result revealed that customers were 26 – 30 years old from 385 working women salary between 15,001 – 25,000 / month. They never used the uniform or the dress without seam, but they bought the working uniform every month due to satisfaction. The rate of sale was 501 – 1,000 Baht. Furthermore, the customer satisfaction of female working uniform without seam was classified such as the coat, the dress, the skirt, and the pants. Based on the result, customers satisfied in the high level from their consideration, The most satisfaction was the dress the pants the skirt the blouse and the coat respectively.

Keywords : the female working uniform, the uniform without seam, the pattern technique.

1. บทนำ

ในยุคสมัยก่อนประวัติศาสตร์ การแต่งกายของมนุษย์ เริ่มจากการนำสิ่งของจากธรรมชาติมาห่อหุ้มเพื่อปกปิดร่างกาย เช่น ใบไม้ ใบหญ้า ขนนก หนังสัตว์ ฯลฯ มนุษย์บางเผ่าพันธุ์ใช้สีจากพืชนำมาเขียน หรือสีก เพื่อใช้เป็นเครื่องตกแต่งแทนการห่อหุ้มร่างกาย ระยะต่อมามนุษย์เริ่มพัฒนาและรู้จักวิธีดัดแปลงสิ่งที่มีตามธรรมชาติมาใช้ทำเป็นเครื่องห่อหุ้มร่างกายให้เหมาะสม เช่น การนำผ้ามาผูกหรือขดแทนการพัน มีการห่ม มีการนำมาพับมาจีบให้เกิดความสวยงาม การนำกระดูกมาทำเป็นกระดูก รวมทั้งการรู้จักนำผ้ามาเย็บต่อกัน ให้สวมใส่ได้ จนมนุษย์มีเสื้อผ้าใส่เป็นชิ้นมากขึ้น ซึ่งเสื้อผ้าที่มนุษย์ในสมัยก่อนใช้นั้นจะมีส่วนประกอบน้อยชิ้น โดยมีท่อนบนเป็นผ้าแถบ และท่อนล่างเป็นผ้าถุง โดยผ้าจะมีลักษณะเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดใหญ่ ซึ่งจัดเป็นเสื้อผ้าที่มีโครงสร้างแบบหลวม ดังนั้นในสมัยก่อนเสื้อผ้าที่สวมใส่จึงถูกเรียกว่า “นุ่งห่ม” และมนุษย์เองก็ได้ให้ความสนใจในเรื่องของเครื่องนุ่งห่มอย่างต่อเนื่อง จึงได้มีการพัฒนารูปแบบของเครื่องนุ่งห่มมากขึ้นมาเป็นรูปทรงต่างๆ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลง ดัดแปลงเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม สภาพดินฟ้าอากาศภาวะทางเศรษฐกิจ การเมือง และเหมาะสมกับสภาพ การปฏิบัติหน้าที่ จนเกิดการพัฒนารูปแบบการผลิตเครื่องนุ่งห่มให้มีผลลัพธ์ที่มีความน่าสนใจและหลากหลายมากขึ้น การเปลี่ยนแปลงไปของโลกและการที่ประเทศเจริญขึ้นเรื่อยๆ มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงเครื่องแต่งกาย ประเทศต่างๆ สามารถรับ

วัฒนธรรมใหม่ๆ จากทั่วโลกได้รวดเร็วขึ้น มีการรับเอาวัฒนธรรมใหม่ๆ เข้ามารู้จักดัดแปลงให้เข้ากับสภาพวิถีชีวิตของตนเอง จนกลายเป็นเอกลักษณ์เฉพาะ การพัฒนาในเรื่องของเครื่องนุ่งห่มมีมายาวนาน และมีการพัฒนามาเรื่อยๆ จนถึงปัจจุบัน และในปัจจุบันเครื่องนุ่งห่มส่วนใหญ่จัดเป็นโครงสร้างแบบเข้ารูปและพอดีตัว ซึ่งแบบที่จะนำมาตัดเย็บจะมีโครงสร้างเสื้อผ้าที่แตกต่างกันดังนั้นเพื่อให้ผลิเสื้อผ้าได้ตรงตามความต้องการของมนุษย์มากขึ้น ทำให้คำว่า “เครื่องนุ่งห่ม” ได้พัฒนาจนกลายเป็นคำว่า “เครื่องแต่งกาย” ซึ่งหมายถึง สิ่งที่มีมนุษย์สวมใส่เพื่อปกป้องร่างกายจากสภาวะอากาศ สภาพแวดล้อม ความปลอดภัย ความสะดวกสบาย ความสุภาพ และเพื่อสะท้อนถึงศาสนา วัฒนธรรม และ สังคม รวมถึง รสนิยมเฉพาะตัวบุคคลด้วย

เมื่อมนุษย์เริ่มหันมาสนใจกับการแต่งกายมากขึ้น การออกแบบเครื่องแต่งกายเพื่อตอบสนองความต้องการของมนุษย์จึงเริ่มมีมากขึ้น ส่งผลให้มีการออกแบบเสื้อผ้าเกิดขึ้นมากมายจนถึงปัจจุบัน โดยเสื้อผ้าจะถูกออกแบบโดยนักออกแบบเสื้อผ้าซึ่งเป็นผู้กำหนดและออกแบบการใช้เสื้อผ้าให้เหมาะสมกับโอกาสสถานที่ เพศ และวัยของผู้สวมใส่ ซึ่งในการออกแบบเครื่องแต่งกายสมัยใหม่ การออกแบบส่วนหนึ่งนักออกแบบจะมีแรงบันดาลใจของตนเอง แรงบันดาลใจจากแบบเครื่องแต่งกายในอดีต ผสมผสานกัน โดย อาศัยองค์ประกอบต่างๆ ดังนี้คือ เส้นกรอบนอกของรูปทรง ลักษณะของผ้าเช่น ผิวสัมผัส ลวดลายผ้า ประโยชน์ใช้สอย และความสะดวกสบาย และจุดเด่น

หรือจุดเน้นของรูปแบบเสื้อผ้า ซึ่งนักออกแบบจะทำการออกแบบเสื้อผ้าไว้บนแบบกระดาษที่มีขนาดจากการวัดตัวหรือขนาดมาตรฐาน โดยเกิดจากการขีดเส้นตามโครงสร้างของรูปร่างมนุษย์ ออกมาเป็นชิ้นส่วนต่างๆ และมีรูปร่างหรือลักษณะตามโครงสร้างของเสื้อผ้าที่นักออกแบบเป็นผู้กำหนด ซึ่งเรียกว่า “การทำแบบตัด” [1]

หัวใจหลักในการออกแบบเสื้อผ้านั้นมาจากการทำแบบตัด ซึ่งเป็นส่วนสำคัญของการออกแบบ อันส่งผลไปถึงการตัดเสื้อผ้าที่จะนำมาห่อหุ้มร่างกายทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นห่อหุ้มแบบใดก็ตาม เช่น ห่อหุ้มแบบหลวม ห่อหุ้มแบบพอดีตัว หรือแบบแนบชิดเข้ารูป และยิ่งไปกว่านั้น คุณค่าของเสื้อผ้าเกิดขึ้นหลังจากการสวมใส่ เสื้อผ้าที่ห่อหุ้มภายนอก แล้วปรากฏภาพให้เห็นต่อสายตา และเกิดอารมณ์ความรู้สึกต่อเสื้อผ้านั้นๆ นอกจากนี้ สิ่งทั้งหมดที่ปรากฏให้เห็นภายนอกแก่สายตาของคนคนหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นตัวเรา หรือคนรอบข้างก็ตาม ทั้งหมดที่เรามองเห็น ตั้งแต่รูปร่างหน้าตา เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ ทรงผม ลงมาถึงรองเท้า หรือแม้กระทั่งการแต่งหน้า ทำให้เกิดความรู้สึกหลังจากมองเห็นภาพตัวเองปรากฏขึ้นในการสวมใส่เสื้อผ้า ซึ่งผู้บริโภคจะเกิดความรู้สึก ชอบหรือไม่ชอบเสื้อผ้า ก็เริ่มจากการที่ได้มองเห็นตัวเรา ในครั้งแรกที่เกิดขึ้นหลังจากการสวมใส่ ซึ่งผู้บริโภคแต่ละคนย่อมจะมีความชอบและไม่ชอบไม่เหมือนกัน ดังนั้นนักออกแบบจึงต้องมีการ [2] พัฒนาการออกแบบเสื้อผ้าอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้สามารถตอบสนองต่อความพึงพอใจของผู้บริโภคได้อย่างไร้ขีดจำกัด

ในการพัฒนาการออกแบบเสื้อผ้ามียุทธศาสตร์มากมาย ไม่ว่าจะเป็น ประเภทเสื้อผ้า ชนิดของเสื้อผ้า โครงสร้าง เสื้อผ้า ส่วนประกอบเสื้อผ้า ลักษณะผิวสัมผัสและตะเข็บจำนวนชิ้นแบบตัด ซึ่งหากพูดถึงเรื่องลักษณะของผิวสัมผัสและตะเข็บที่จะทำให้ผู้สวมใส่เสื้อผ้าเกิดความรู้สึกชอบ สวมใส่สบาย ไม่ระคายเคือง รอยตะเข็บเสื้อ และพึงพอใจในการใส่เสื้อผ้านั้นคงไม่พ้นเรื่องของเสื้อฟ้าไร้ตะเข็บ ซึ่ง “เสื้อฟ้าไร้ตะเข็บ” หมายถึง เสื้อฟ้าที่ไม่มีรอยต่อของตะเข็บผ้าด้านในและด้านข้างหรืออาจออกแบบให้มีตะเข็บน้อยที่สุดบนเสื้อฟ้า [1]

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนั้น ผู้วิจัยเห็นถึงความสำคัญของการออกแบบเสื้อฟ้าที่ทำให้ผู้สวมใส่เสื้อฟ้าเกิดความรู้สึก

สวมใส่สบาย ไม่ระคายเคืองรอยตะเข็บเสื้อ อันจะส่งผลต่อความสุขตั้งแต่ครั้งแรกที่เกิดขึ้นหลังจากการสวมใส่ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงเกิดแนวคิดที่จะศึกษาและพัฒนาเทคนิคในการทำแบบตัดเสื้อฟ้าไร้ตะเข็บ เพื่อให้สามารถออกแบบเสื้อฟ้าที่มีตะเข็บน้อยที่สุด และสามารถตอบสนองต่อความพึงพอใจของผู้บริโภคได้มากที่สุด จึงเกิดความคิดค้น พัฒนาและออกแบบชุดทำงานสตรีเป็นเสื้อฟ้าไร้ตะเข็บ หรือมีตะเข็บน้อยที่สุด แล้วจึงนำไปศึกษาความพึงพอใจของสตรีวัยทำงานในกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นการเพิ่มคุณค่าและทางเลือกให้กับผู้บริโภคที่เป็นสตรีวัยทำงานที่ต้องสวมใส่เสื้อฟ้าเป็นเวลานาน อีกทั้งสามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้บริโภคที่มีปัญหาในเรื่องของการมีอาการแพ้จากการใส่เสื้อฟ้าที่มีตะเข็บ นอกจากนี้ การวิจัยครั้งนี้ยังเป็นการส่งเสริมธุรกิจเกี่ยวกับอุตสาหกรรมเสื้อฟ้าด้วย ทั้งในแง่ของการพัฒนาการออกแบบ และแง่ของการกระตุ้นเศรษฐกิจเครื่องแต่งกายในประเทศไทยอีกด้วย

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อออกแบบและพัฒนาชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บ โดยใช้เทคนิคการทำแบบตัด

2.2 เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร

3. วิธีการดำเนินการวิจัย

3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

1) ผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบเสื้อผ้า จำนวน 5 คน
ทำการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2) สตรีวัยทำงานของบริษัทเอกชนในกรุงเทพมหานคร กำหนดเขตพื้นที่ 3 เขต ได้แก่ สีลม บางกะปิ และปทุมวัน เนื่องจากเป็นแหล่งธุรกิจ และมีบริษัทจำนวนมาก กลุ่มตัวอย่างคือ สตรีวัยทำงานของบริษัทเอกชนในกรุงเทพมหานคร กำหนดเขตพื้นที่ 3 เขต ได้แก่ สีลม บางกะปิ และปทุมวัน เนื่องจากเป็นแหล่งธุรกิจ และมีบริษัทจำนวนมาก จากนั้นกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของยามานะ ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 385 คน และทำการเลือกสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ประกอบด้วย

1) แบบร่างชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บ ประกอบด้วย เสื้อผ้า 5 ประเภท ประกอบด้วย เสื้อคลุม เสื้อตัวใน ชุดติดกัน กระโปรง และกางเกง แต่ละประเภทมีแบบร่าง จำนวน 4 แบบ รวมทั้งหมด 20 แบบ

2) ชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บต้นแบบ 5 ประเภท แต่ละประเภทตัดเย็บจากผ้า 3 ชนิด รวมทั้งหมด 15 ชุด

3) แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบเสื้อผ้าต่อการออกแบบชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บ

4) แบบสอบถามความพึงพอใจต่อชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการดังนี้ 1) ขอบเขตหมาย ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลจากคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 2) ประสานงาน ในการแจกแบบสอบถามกับเจ้าหน้าที่ของบริษัทเอกชน ในเขตสลิสม เขตบางกะปิ และเขตปทุมวัน 3) แจกแบบสอบถาม และรอรับคืนด้วยตนเอง 4) ตรวจสอบความสมบูรณ์ของ แบบสอบถาม และ 5) วิเคราะห์ผล

3.4 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ข้อมูลทั่วไปของผู้บริโภค วิเคราะห์ด้วยค่าความถี่ และร้อยละ ข้อมูลเกี่ยวกับการเลือกซื้อชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บ วิเคราะห์ด้วยค่าความถี่และร้อยละ ความพึงพอใจต่อชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บ วิเคราะห์ด้วยค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4. ผลการวิจัย

4.1 การออกแบบและพัฒนาชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บ โดยใช้เทคนิคการทำแบบตัด ผลการวิจัย พบว่า การออกแบบชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บ ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ 5 ประเภท ประกอบด้วย เสื้อคลุม เสื้อตัวใน ชุดติดกัน กระโปรง และกางเกง แต่ละประเภทมีแบบร่าง จำนวน 4 แบบ รวมทั้งหมด 20 แบบ โดยผู้เชี่ยวชาญด้านการออกแบบเสื้อผ้า จำนวน 5 คน ได้เลือกแบบชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บ ที่ผู้วิจัยออกแบบไว้จากทั้งหมด 5 ประเภทๆ ละ 4 แบบ ทำการคัดเลือกให้เหลือประเภทละ 1 แบบ รวมแบบชุดที่ผ่านการคัดเลือกจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 แบบ ได้แก่

เสื้อคลุม คือ รูปแบบที่ 4 เสื้อตัวใน คือ รูปแบบที่ 2 ชุดติดกัน คือ รูปแบบที่ 1 กระโปรง คือ รูปแบบที่ 2 และกางเกง คือ รูปแบบที่ 4 ตามลำดับ และทำแบบตัดชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บ ต้นแบบ จากแบบที่ผ่านการคัดเลือกโดยผู้เชี่ยวชาญ นำมา ทำแบบตัดโดยใช้เทคนิคการขึ้นผ้าบนหุ่น และการสร้างแบบ ตัดบนกระดาษ ซึ่งการตัดเย็บชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บต้นแบบ ประกอบด้วย เสื้อคลุม เสื้อตัว ชุดติดกัน กระโปรง และ กางเกง ออกแบบโดยการใช้ผ้า 3 ชนิด ได้แก่ ผ้าน้ำหนักเบา (ใช้ผ้าสีครีม ได้แก่ ผ้าไหม สีฟอง) ผ้าน้ำหนักปานกลาง (ใช้ผ้าสีชมพู ได้แก่ ผ้าฝ้าย) และผ้าน้ำหนักมาก (ใช้ผ้าสี กรมท่า ได้แก่ ผ้าเดนิม) จำนวนแบบร่างละ 3 แบบ รวมทั้งสิ้น 15 แบบ และนำไปสอบถามความพึงพอใจของผู้บริโภค ในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บ เพื่อนำไปต่อยอดในเชิงพาณิชย์ต่อไป

4.2 ข้อมูลเกี่ยวกับการเลือกซื้อชุดทำงานสตรี ผลการ วิจัย พบว่า ผู้บริโภคจำนวนทั้งหมด 385 คน ส่วนใหญ่ไม่เคย ซื้อ/ไม่เคยใช้เสื้อผ้าหรือเครื่องแต่งกายไร้ตะเข็บ จำนวน 269 คน (ร้อยละ 69.90) ส่วนใหญ่ตัดสินใจเลือกซื้อ ชุดทำงานเพราะรู้สึกชอบ จำนวน 216 คน (ร้อยละ 56.10) โดยซื้อชุดทำงานทุกเดือน จำนวน 147 คน (ร้อยละ 38.20) ซึ่งชุดทำงานราคาตัวละ 501-1,000 บาท จำนวน 124 คน (ร้อยละ 32.20)

4.3 วิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อชุด ทำงานสตรีไร้ตะเข็บ ในด้านรูปแบบของผลิตภัณฑ์ และด้าน ประโยชน์ในการใช้งาน จำแนกตามรูปแบบเสื้อคลุม เสื้อตัวใน ชุดติดกัน กระโปรง และกางเกง ลักษณะแบบสอบถาม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating-Scale) ใช้การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจของ ผู้บริโภคที่มีต่อชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บ โดยภาพรวม แสดงดังตารางที่ 1

บทควาณวืจย

การพัฒนาลือพัลลตรีไร้เตะเข็บด้วยเทคนิคการทำแบบดัต

ตารางที่ 1 ความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อชุดทำงานสตรีไร้เตะเข็บ

รูปแบบชุดทำงานสตรีไร้เตะเข็บ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ลือคูลุม	4.04	0.42	มาก
แบบที่ 1			
ใช้ผ้าเนือบาง	3.97	0.48	มาก
แบบที่ 2			
ใช้ผ้าเนือปานกลาง	4.23	0.47	มาก
แบบที่ 3			
ใช้ผ้าเนือหนา	3.92	0.53	มาก
ลือคัวโน	4.06	0.50	มาก
แบบที่ 1			
ใช้ผ้าเนือบาง	4.20	0.36	มาก
แบบที่ 2			
ใช้ผ้าเนือปานกลาง	3.92	0.49	มาก
แบบที่ 3			
ใช้ผ้าเนือหนา	4.05	0.47	มาก
ชุดติดกัน	4.20	0.45	มาก
แบบที่ 1			
ใช้ผ้าเนือบาง	4.16	0.43	มาก
แบบที่ 2			
ใช้ผ้าเนือปานกลาง	4.13	0.44	มาก
แบบที่ 3			
ใช้ผ้าเนือหนา	4.31	0.40	มาก
กระโปรง	4.15	0.44	มาก
แบบที่ 1			
ใช้ผ้าเนือบาง	4.09	0.43	มาก
แบบที่ 2			
ใช้ผ้าเนือปานกลาง	4.28	0.44	มาก
แบบที่ 3			
ใช้ผ้าเนือหนา	4.07	0.53	มาก
กางเกง	4.17	0.46	มาก
แบบที่ 1			
ใช้ผ้าเนือบาง	4.28	0.41	มาก
แบบที่ 2			
ใช้ผ้าเนือปานกลาง	4.14	0.43	มาก
แบบที่ 3			
ใช้ผ้าเนือหนา	4.10	0.44	มาก
เฉลี่ยรวม	4.12	0.48	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า ผู้บริโภคมีความพึงพอใจต่อชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บ โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาตามรูปแบบชุดทำงาน อยู่ในระดับมากทุกรูปแบบ โดยอันดับแรก คือ ชุดติดกัน รองลงมา ได้แก่ กางเกง กระโปรง ตัวเสื้อใน และเสื้อคลุม ตามลำดับ

5. สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

5.1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้บริโภค ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริโภคจำนวนทั้งหมด 385 คน ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ระหว่าง 26-30 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และมีรายได้ต่อเดือนประมาณ 15,001-25,000 บาท ทั้งนี้อาจเนื่องจากว่า เขตสีลม บางกะปิ และปทุมวัน จัดเป็นแหล่งที่มีธุรกิจหรือบริษัทขนาดใหญ่ ซึ่งส่วนใหญ่บริษัทรับผู้ที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และจ่ายเงินเดือนในอัตราที่สูงกว่าเขตอื่นๆ ส่งผลให้ผู้บริโภคมีรายได้ต่อเดือนสูงตามไปด้วย ซึ่งสอดคล้องกับบุษดาว [3] ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดราตรีโดยการตกแต่งด้วยเทคนิคการสานจากเศษเส้นด้ายไหมเหลือทิ้งของกิจการผ้าไหมบ้านครัว เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุปานกลางหรือวัยกลางคน เนื่องมาจากการเก็บรวบรวมข้อมูลอยู่ในย่านสีลม ซึ่งส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-35 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า และมีรายได้อยู่ระหว่าง 20,001-30,000 บาท สอดคล้องกับวีระศักดิ์ [4] ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาลวดลายผ้าฝ้ายมัดหมี่ย้อมครามด้วยเทคนิคคณิตศิลป์ ประเภท Tessellation เพื่อออกแบบชุดโอกาสพิเศษ ผลการวิจัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อายุ 25-30 ปี สถานภาพโสด มีรายได้ระหว่าง 15,000-25,000 บาท มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี และสอดคล้องกับศรีณย์ [5] ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาลวดลายพิมพ์จากศิลปะอาร์ตโนวบนผ้าใยัญชง เพื่อออกแบบชุดทำงานสตรี ผลการวิจัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 25-30 ปี มีรายได้ระหว่าง 15,000-

25,000 บาท การศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี

5.2 ข้อมูลเกี่ยวกับการเลือกซื้อชุดทำงานสตรี ผลการวิจัย พบว่า ผู้บริโภคจำนวนทั้งหมด 385 คน ส่วนใหญ่ไม่เคยซื้อ/ไม่เคยใช้เสื้อผ้าหรือเครื่องแต่งกายไร้ตะเข็บ ซึ่งตัดสินใจเลือกซื้อชุดทำงานเพราะรู้สึกชอบ โดยซื้อชุดทำงานทุกเดือน และซื้อชุดทำงานราคาตัวละ 501-1,000 บาท ทั้งนี้อาจเนื่องจากการตัดเย็บเสื้อผ้าแบบไร้ตะเข็บ เป็นการตัดเย็บที่ยังไม่เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายในท้องตลาด ส่งผลให้ผู้บริโภคส่วนใหญ่ไม่เคยซื้อ ไม่เคยใช้เสื้อผ้า หรือเครื่องแต่งกายแบบไร้ตะเข็บ ส่วนการตัดสินใจเลือกซื้อเพราะรู้สึกชอบ เนื่องจากว่าชุดทำงานเป็นชุดที่ต้องใช้งานเป็นประจำอยู่แล้ว จึงทำให้ผู้บริโภคสามารถซื้อได้ทุกเดือน ซึ่งสอดคล้องกับศรีณย์ [5] ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาลวดลายพิมพ์จากศิลปะอาร์ตโนวบนผ้าใยัญชงเพื่อออกแบบชุดทำงานสตรี ผลการวิจัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีเหตุผลในการตัดสินใจเลือกซื้อชุดทำงาน คือ ซื้อเมื่อชอบ ประเด็นที่พิจารณาในการตัดสินใจซื้อชุดทำงาน คือ ความสวยงาม รูปแบบ ความทันสมัย และความถี่ในการซื้อ คือ ซื้อทุกเดือน ราคาของชุดทำงานที่ซื้อประมาณ 500-1,000 บาท/ตัว สอดคล้องกับวีระศักดิ์ [4] ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาลวดลายผ้าฝ้ายมัดหมี่ย้อมครามด้วยเทคนิคคณิตศิลป์ ประเภท Tessellation เพื่อออกแบบชุดโอกาสพิเศษ ผลการวิจัย พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะซื้อชุดโอกาสพิเศษเมื่อชอบ ประเด็นในการตัดสินใจซื้อ คือ รูปแบบทันสมัย มีความสวยงาม และสอดคล้องกับสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ [6] สำรวจทัศนคติและพฤติกรรมผู้บริโภคต่อเสื้อผ้าชุดทำงาน ผลการวิจัย พบว่า ผู้บริโภคส่วนใหญ่จะซื้อสินค้าเมื่อชอบหรือถูกใจ หากเติมรูปแบบ สี ลวดลาย ที่ตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคได้มากขึ้นและส่งเสริมการขายที่ผู้บริโภคสนใจมากที่สุด คือ การลดราคาชุดทำงานในระดับร้อยละ 30-50 จะเป็นช่วงที่เหมาะสมที่สุดสำหรับตลาดไฮเปอร์มาร์เก็ตและห้างสรรพสินค้า สำหรับราคาที่เหมาะสม

อยู่ในช่วง 201-600 บาท

5.3 ความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บ จำแนกตามรูปแบบเสื้อคลุม เสื้อตัวใน ชุดติดกัน กระโปรง และกางเกง ผลการวิจัย พบว่า ผู้บริโภคมีความพึงพอใจต่อชุดทำงานสตรีไร้ตะเข็บ โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาตามรูปแบบชุดทำงาน ผู้บริโภคมีความพึงพอใจ อยู่ในระดับมากทุกรูปแบบ โดยอันดับแรกคือ ชุดติดกัน รองลงมา ได้แก่ กางเกง กระโปรง ตัวเสื้อใน และเสื้อคลุม ตามลำดับ การที่ผู้บริโภคมีความพึงพอใจต่อชุดทำงาน อยู่ในระดับมากทุกรูปแบบ อาจเนื่องมาจากประเด็นต่างๆ ใน 2 ด้าน ดังนี้

1) ด้านรูปแบบของผลิตภัณฑ์ ผลการวิจัย พบว่า ผู้บริโภคมีความพึงพอใจ โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อยู่ในระดับมากทุกข้อ ทั้งนี้ อาจเนื่องจากว่า การออกแบบรูปแบบชุดทำงานไร้ตะเข็บ ได้แก่ ชุดติดกัน กางเกง กระโปรง ตัวเสื้อใน และเสื้อคลุม ได้คำนึงถึงความแปลกใหม่ ทันสมัย และมีความสวยงาม รวมทั้งมีความละเอียดประณีตในการตัดเย็บ เลือกใช้โทนสีที่มีความเหมาะสม ได้แก่ สีชมพู สีครีม และสีกรมท่า ทำให้ชุดทำงานมีเอกลักษณ์ และสุภาพมองแล้วสบายตา อีกทั้งยังเลือกใช้ผ้าที่เหมาะสมกับการตัดเย็บ เช่น ผ้าเนื้อบาง จะใช้ผ้าชีฟอง (Chiffon silk) ผ้าเนื้อปานกลาง จะใช้ผ้าฝ้าย (Cotton) และผ้าเนื้อหนา จะใช้ผ้าเดนิม (Denim) จึงทำให้ชุดทำงานตรงตามความต้องการของผู้บริโภค ซึ่งสอดคล้องกับศรัณย์ [5] ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาลวดลายพิมพ์จากศิลปะอาร์ตโนวบนผ้าใยกล้วยงเพื่อออกแบบชุดทำงานสตรี ผลการวิจัย พบว่า ด้านรูปแบบ และด้านความสวยงาม มีรูปแบบที่ดึงดูดความสนใจ ได้สัดส่วน เป็นรูปแบบพื้นฐานที่สุภาพ มีความสวยงามตรงตามความเหมาะสมกับการใช้งาน รวมทั้งมีความละเอียดประณีตในการตัดเย็บเพื่อให้ชุดทำงานมีคุณภาพ และด้านสีสันทันมีความเหมาะสมกับการใส่ทำงาน เนื่องจากสีพื้นของชุดกับสีของลวดลายเป็นสีอ่อน

ไม่ฉูดฉาดจนเกินไป คือ สีพื้นเป็นสีขาวครีม สีของลวดลายเป็นสีเทาฟ้าเป็นการผสมสีฟ้ากับสีเทาเข้าด้วยกัน เนื่องจากสีเทาให้ความรู้สึกสบาย อนุรักษ์นิยม และสีน้ำเงินให้ความรู้สึกเยือกเย็น สวยมีศักดิ์ศรี นิยมใช้ค่านี้อ่อนในการออกแบบเสื้อผ้า ทำให้ชุดทำงานมีเอกลักษณ์ที่สุภาพมองแล้วสบายตา สอดคล้องกับวีระศักดิ์ [4] ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาลวดลายผ้าฝ้ายมัดหมี่ย้อมครามด้วยเทคนิคคณิตศิลป์ ประเภท Tessellation เพื่อออกแบบชุดโอกาสพิเศษ ผลการวิจัย พบว่า ด้านรูปแบบ และความสวยงาม มีรูปแบบที่น่าสนใจ มีความทันสมัยได้สัดส่วน เป็นรูปแบบพื้นฐานที่สุภาพ มีความสวยงามตรงตามความเหมาะสมกับการใช้งาน มีความละเอียดประณีตในการตัดเย็บเพื่อให้ชุดมีคุณภาพ สามารถสวมใส่ได้นาน รวมทั้งด้านสีสันทันมีความเหมาะสมกับการใส่ออกงาน เนื่องจากสีพื้นของชุดกับลวดลายเป็นสีที่ไม่ฉูดฉาดจนเกินไป คือ สีพื้นเป็นสีน้ำเงิน สีของลวดลายเป็นสีขาว เนื่องจากสีขาวให้ความรู้สึกสะอาด บริสุทธิ์ สง่า และสีน้ำเงินให้ความรู้สึกเยือกเย็น สวยมีศักดิ์ศรี ทำให้ชุดโอกาสพิเศษ มีภาพลักษณ์ที่สุภาพมองแล้วสบายตา และสอดคล้องกับนุชดาว [3] ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาชุดราตรีโดยการตกแต่งด้วยเทคนิคการสานจากเศษเส้นด้ายไหมเหลือทิ้งของกิจการผ้าไหมบ้านครัว เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่า ด้านรูปแบบ มีความดึงดูด ทันสมัย กล่าวคือ มีรูปแบบที่มีความสนใจ ได้สัดส่วน เป็นรูปแบบพื้นฐานที่มีความสุภาพ มีความสวยงามตรงกับ ความเหมาะสมในการใช้งาน มีการออกแบบให้เหมาะสมกับลวดลาย มีความละเอียดประณีตในการสาน และการตัดเย็บ รวมทั้งด้านสีสันทัน มีการใช้สีที่เหมาะสมกับการใช้งาน เนื่องจากสีของชุดเป็นโทนสีสว่างที่ให้ความรู้สึก โดดเด่น เฉดสีกลุ่มนี้ให้ความรู้สึกผ่อนคลาย

2) ด้านประโยชน์การใช้งาน ผลการวิจัย พบว่า ผู้บริโภคมีความพึงพอใจ โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ อยู่ในระดับมากทุกข้อ ทั้งนี้ อาจ

เนื่องจากว่า การออกแบบรูปแบบชุดทำงานไร้ตะเข็บ ได้แก่ ชุดติดกัน กางเกง กระโปรง ตัวเสื้อใน และเสื้อคลุม ได้คำนึงถึงรูปแบบเหมาะสมกับการใช้งาน สามารถสวมใส่ในชีวิตประจำวันได้ เช่น ใส่ทำงาน การออกแบบเน้นให้สวมใส่สบาย ไม่ระคายเคือง มีความสะดวกในการสวมใส่และจัดเก็บง่ายต่อการบำรุงรักษาและการทำความสะอาด สามารถใช้งานได้ตามวัตถุประสงค์ และผ้าที่เลือกใช้มีความเหมาะสม เช่น ผ้าเนื้อบาง จะใช้ผ้าชีฟอง (Chiffon silk) ผ้าเนื้อปานกลาง จะใช้ผ้าฝ้าย (Cotton) และผ้าเนื้อหนา จะใช้ผ้าเดนิม (Denim) ซึ่งมีความเหมาะสมกับสภาพภูมิอากาศของประเทศไทย และทำให้ผู้สวมใส่มีความคล่องตัวในการทำงาน จึงทำให้ชุดทำงานตรงตามความต้องการของผู้บริโภค ซึ่งสอดคล้องกับศรัณย์ [5] ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาลวดลายพิมพ์จากศิลปะอาร์ตนิวโบนผ้าใยกล้วยเพื่อออกแบบชุดทำงานสตรี ผลการวิจัย พบว่า ด้านประโยชน์ใช้สอย ได้ออกแบบให้สอดคล้องกับประโยชน์ใช้สอย คือ ใส่ทำงาน คำนึงถึงความสบายในการสวมใส่โดยการกำหนดคุณลักษณะของวัตถุดิบเพื่อให้เป็นแนวคิดธรรมชาติ คือ เลือกใช้ผ้าที่เป็นเส้นใยธรรมชาติอย่างผ้าใยกล้วย แต่มีการฟอกขาว มีผิวสัมผัสที่นุ่มใส่สบาย ทำให้ผู้สวมใส่มีความคล่องตัวในการทำงาน และสอดคล้องกับวีระศักดิ์ [4] ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาลวดลายผ้าฝ้ายมัดหมี่ย้อมครามด้วยเทคนิคคณิตศิลป์ประเภท Tessellation เพื่อออกแบบชุดโอกาสพิเศษ ผลการวิจัย พบว่า ด้านประโยชน์ใช้สอย ได้ออกแบบให้สอดคล้องกับประโยชน์ใช้สอย คือ ใส่ทำงาน คำนึงถึงความสบายในการสวมใส่โดยกำหนดคุณลักษณะของวัตถุดิบเพื่อให้เป็นแนวคิดตามธรรมชาติ คือ เลือกใช้ผ้าที่เป็นเส้นใยธรรมชาติอย่างผ้าฝ้าย มีผิวสัมผัสที่นุ่มสบาย ทำให้ผู้สวมใส่มีความคล่องตัวในการใส่ทำงานต่างๆ และสามารถสวมใส่ได้นาน

ข้อเสนอแนะ

- 1) จากการวิจัยพบว่า การตัดเย็บชุดทำงานแบบไร้ตะเข็บ ยังคงมีตะเข็บหลงเหลืออยู่ซึ่งเป็นตะเข็บหลัก ดังนั้นจึงควรลดตะเข็บที่ไม่จำเป็นออก เพื่อความสบายในการสวมใส่
- 2) การตัดเย็บชุดทำงานแบบไร้ตะเข็บเหมาะกับผ้าบางชนิดเท่านั้น ดังนั้นจึงควรเลือกผ้าที่ผลิตจากเส้นใยธรรมชาติที่มีการทอที่แข็งแรง หลีกเลี่ยงผ้าที่มีการทอจากเส้นใยสังเคราะห์ เพราะจะทำให้ชุดทำงานหลุดลุ่ยได้ง่าย
- 3) ควรศึกษากรรมวิธีการผลิตผ้าผืนจากเส้นใยธรรมชาติและเส้นใยสังเคราะห์ ของอุตสาหกรรมต้นน้ำ เพื่อให้อุตสาหกรรมปลายน้ำหรืออุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูปสามารถนำมาผลิตเสื้อผ้าไร้ตะเข็บ ได้อย่างมีคุณภาพ
- 4) ควรศึกษากลุ่มตัวอย่างไปยังเขตพื้นที่อื่น เพื่อที่จะได้ทราบข้อมูลความพึงพอใจของผู้บริโภคในแต่ละพื้นที่มากขึ้น
- 5) ควรศึกษาการเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลกับความพึงพอใจที่มีต่อชุดทำงานสตรีแบบไร้ตะเข็บ เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ในการออกแบบและพัฒนาชุดงานให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของผู้บริโภคต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- [1] วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี. (2552). ผ้าและการตัดเย็บ. เอกสารประกอบการสอน. สาขาผ้าและเครื่องแต่งกาย. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุราษฎร์ธานี.
- [2] อ้อยทิพย์ พลศรี. (2545). การออกแบบลวดลาย. กรุงเทพมหานคร : โอเดียน สโตร์.
- [3] นุชดาว เตชะสมุทร. (2558). การพัฒนาชุดราตรีโดยการตกแต่งด้วยเทคนิคการสานจากเศษเส้นด้ายไหมเหลือทิ้งของกิจการผ้าไหมบ้านครัว เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์. สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.

- [4] วีระศักดิ์ ศรีสารรัตน์. (2558). การพัฒนาลวดลายผ้าฝ้ายมัดหมี่ย้อนครามด้วยเทคนิคคณิตศิลป์ ประเภท Tessellation เพื่อออกแบบชุดโอกาสพิเศษ. วิทยานิพนธ์. สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- [5] ศรีณย์ จันทร์แก้ว. (2554). การพัฒนาลวดลายพิมพ์จากศิลปะอาร์ตนูโวบนผ้าใยกล้วยงเพื่อออกแบบชุดทำงานสตรี. วิทยานิพนธ์. สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์. บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- [6] สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ. (2550). รายงานผลการสำรวจทัศนคติและพฤติกรรมการบริโภคต่อเสื้อผ้าทำงาน. กรุงเทพมหานคร : กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. กระทรวงอุตสาหกรรม.